

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΒΙΑΡΧΟΥ.

Τήν Παρασκευήν, 11^η /24^η Ιανουαρίου 2014, έωρτάσθη ή έορτή τοῦ όσιου Πατρός ήμῶν Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου εἰς τήν ὑπ' αὐτοῦ ιδρυθεῖσαν ἱεράν Μονήν εἰς τήν ἔρημον τῆς Ἰουδαίας νοτίως τῆς πόλεως τῆς Βηθλεέμ καί τῆς κώμης τοῦ Χωρίου τῶν Ποιμένων –Μπετσαχούρ.

Ὡς γνωστόν, τήν ἱστορικήν Μονήν ταύτην ἱδρυσεν ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος εἰς τήν θέσιν καί εἰς τό σπήλαιον, ἔνθα ή Ἐκκλησία δέχεται ὅτι διενυκτέρευσαν οἱ μάγοι ἀναχωρήσαντες δι' ἄλλης ὁδοῦ εἰς τήν πατρίδα αὐτῶν, (Ματθ. 2,12), ἀφοῦ προσῆλθεν εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν καί ἀφοῦ κατέλυσεν ἐπ' ὀλίγον εἰς τήν παρά τήν Ἱερουσαλήμ Μονήν τῆς Θεοτόκου τοῦ Καθίσματος, ιδρυθεῖσαν ὑπό εὐσεβοῦς προσκυνητρίας ὀνόματι Ἰκελίας.

Τήν Μονήν ταύτην ἱδρυσεν ὁ ἅγιος Θεοδόσιος, ἀνταποκρινόμενος εἰς παράκλησιν τῶν μοναχῶν τῆς ἐρήμου νά ἀκολουθήσουν τήν πνευματικήν καθοδήγησιν αὐτοῦ. Ἡ Μονή ἦτο Κοινόβιον, ἐδέχετο δηλαδή ἀρχαρίους μοναχοῦς, οἱ ὁποῖοι παρέμενον ἐπί ἔτη εἰς ἐπικοινωνίαν καί ὑπακοήν πρός τόν ἡγούμενον καί εἰς κοινήν ζωήν μεταξύ αὐτῶν, ἐν κοινῇ προσευχῇ, τραπέζῃ καί ἐργασίᾳ. Ἡ ἐργασία παρέμενε ὅρος εἰσόδου ἑνός μοναχοῦ εἰς τό Κοινόβιον τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου. Σύνθημα τῆς Μονῆς ἦτο, «οὐδεὶς ράθυμος εἰσίστω ἐν αὐτῇ». Ἐκ τοῦ ἐργοχείρου αὐτῶν οἱ μοναχοί ἐβοήθουν πτωχοῦς καί συνετήρουν εὐαγῇ ἰδρύματα, ὡς γηροκομεῖον καί πτωχοκομεῖον. Ἡ Μονή συνετήρει καί Διδακτήριον διὰ τήν διδασκαλίαν τῶν μοναχῶν.

Μετ' ἐπιτυχῇ διακονίαν εἰς τήν Μονήν οἱ μοναχοί παρεπέμποντο εἰς Λαύραν, ὡς ἦτο ή Λαύρα τοῦ ἁγίου Σάββα καί τοῦ Ἁγίου Εὐθυμίου, δι' ἐντονωτέραν μοναχικήν ἀσκήσιν ἐν προσευχῇ καί ἀπομονώσει.

Εἰς τήν Μονήν αὐτοῦ μετά τεσσάρων ἐκκλησιῶν συνεκέντρωσεν ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος 700 μοναχοῦς διαφόρων Ἐθνικοτήτων, Ἑλλήνων, Ἰβήρων, Ἀρμενίων, κ. ἄ., συμπροσευχομένων εἰς τήν ἰδίαν αὐτῶν διάλεκτον εἰς τόν Ὁρθρον καί εἰς τήν Ἑλληνικήν εἰς τήν θείαν Λειτουργίαν.

Ὁ ἅγιος Θεοδόσιος, συνεργαζόμενος μετά τοῦ συγχρόνου καί ὁμοπατρίου αὐτοῦ ὀσίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου, συνέβαλε τά μέγιστα εἰς τήν καταπολέμησιν τῆς ἐν ἐξελίξει οὔσης ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ αἰρέσεως τοῦ μονοφυσιτισμοῦ καί εἰς τήν ἐπικράτησιν τοῦ Χριστολογικοῦ δόγματος τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Χαλκηδῶνος τοῦ 451 μ.Χ., δηλονότι τῆς ἐν Χριστῷ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν μιᾶς ὑποστάσεως καί δύο φύσεων, τῆς θείας καί τῆς ἀνθρωπίνης, συνεργούσης καί ὑπακουούσης ἐθελουσίως τῆς ἀνθρωπίνης τῇ θείᾳ.

Εἰς τήν Ἱεράν Μονήν ταύτην ἡσκήτευσαν εἰς χρόνους μεταγενεστέρους μετά τόν Ἅγιον Θεοδόσιον, τόν 7^{ον} αἰῶνα μ.Χ., ὁ Ἅγιος Μόδεστος, μετέπειτα Πατριάρχης Ἱεροσολύμων καί ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος ὡσαύτως Πατριάρχης Ἱεροσολύμων καί ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Μόσχος, ὁ συγγραφεύς τοῦ Λειμωναρίου.

Εἰς τό Σπήλαιον τῶν Μάγων, τό χρημάτισαν διὰ μέσου τῶν αἰῶνων ὡς Κοιμητήριον

τῆς Μονῆς, εὐρίσκεται ὁ τάφος τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου, τῆς μητρὸς αὐτοῦ Εὐλογίας, τῆς μητρὸς τοῦ Ἁγίου Σάββα Σοφίας, τῆς μητρὸς τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ Ἀγίας Θεοδότης, τῆς Ὑσίας Μαρίας συζύγου τοῦ Ἁγίου Ξενοφῶντος καὶ μητρὸς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἀρκαδίου καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Μόσχου, συγγραφέως τοῦ Λειμωναρίου.

Ἡ Μονὴ αὕτη, μέ τήν τοιαύτην πλουσίαν πνευματικὴν ζωὴν, ἦντεξε τὰς ἀγριότητας τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας, φθάσασα ἄχρι τοῦ 20^{ου} αἰῶνος, ὁπότε ἀνεκαινίσθη ὑπὸ τῶν ἐκ Κρήτης μοναχῶν Λεοντίου καὶ Γαλακτίωνος εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 20^{ου} αἰῶνος καὶ ὑπὸ τοῦ Χίου Ἀγιοταφίτου Ἀρχιμανδρίτου Βαρθολομαίου, ἐνταφιασθέντων ἐν τῇ Μονῇ καὶ ὑπὸ τοῦ νῦν ἀπὸ τριακονταετίας ἡγουμένου ἐν αὐτῇ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱεροθέου.

Εἰς τὴν Μονὴν ταύτην ἦλθε τὴν πρωΐαν τῆς ὥς ἄνω ἡμέρας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος καὶ προεξῆρξε τῆς θείας Λειτουργίας, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τῶν Σεβασμιωτάτων Αρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου, Πατριαρχικοῦ ἐν Βηθλεέμ Ἐπιτρόπου, καὶ Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου καὶ Ἱερομονάχων, ἐν οἷς ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς τῶν Ποιμένων ἐν Μπετσαχούρ Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰγνάτιος καὶ τῆς Μονῆς τοῦ Ὑσίου Σάββα π. Εὐδόκιμος, συμπροσευχομένων ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων καὶ Ἱεροδιακόνων, τῇ ψαλμωδίᾳ ἑλληνιστί τοῦ μοναχοῦ Ἰακώβου ψάλτου τοῦ Πρωτάτου τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τοῦ Ἀγιοσαββαΐτου μοναχοῦ π. Εὐφροσύνου καὶ τῶν μελῶν τῆς χορωδίας τοῦ Χωρίου τῶν Ποιμένων ἀραβιστί τῇ κατανυκτικῇ συμπροσευχῇ ἀθρόου λαοῦ, μοναζουσῶν καὶ προσκυνητῶν, κυρίως ἐκ τῆς κώμης πλησιοχώρου τῆς κώμης τῶν Ποιμένων.

Πρὸς τό εὐσεβὲς ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Ἀδελφοί, οὐ γὰρ ἑαυτοὺς κηρύσσομεν, ἀλλὰ Χριστὸν Ἰησοῦν Κύριον, ἑαυτοὺς δὲ δούλους ὑμῶν διὰ Ἰησοῦν. Ὅτι ὁ θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκότους φῶς λάμψαι, ὅς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς φωτισμόν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Β' Κορινθίους 4, 5-6), λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

εὐσεβεῖς προσκυνηταί.

«Τοῦ φωτισμοῦ τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἐν τῷ σπηλαίῳ τῆς Βηθλεέμ γεννηθέντος καὶ ἐν Ἰορδάνῃ ποταμῷ ὑπὸ Ἰωάννου βαπτισθέντος κοινωνός καὶ μέτοχος ἐγένετο ὁ σήμερον τιμώμενος ἐν τῷ ἱερῷ αὐτῷ τόπῳ τῆς ἀσκήσεως Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Θεοδόσιος ὁ Κοινοβιάρχης, ὁ ἐκ Καππαδοκίας ὀρμώμενος.

Ὁ Ὅσιος Θεοδόσιος ἐκλήθη Κοινοβιάρχης, διότι οὗτος συνέστησεν Κοινόβιον, δηλονότι μοναστικόν κέντρον, ἔνθα συνέρρευσεν πλῆθος μοναστῶν. Τό κέντρον δὲ τοῦτο ὠργάνωσεν εἰς αὐστηρόν καὶ πρότυπον κοινόβιον, εἰσαγαγὼν οὕτως ἐν Παλαιστίνῃ κατὰ τρόπον ἰδεώδη τό κοινοβιακόν σύστημα. Ἐνεκα τῆς αὐστηροτάτης

ἀσκήσεως καί μοναστικῆς αὐτοῦ πολιτείας ὁ Πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιος ἀπέκτησε φήμην λίαν πεπροικισμένου πνευματικοῦ ἀνδρός. Διά τοῦτο ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Σαλλούστιος (486-494) ἀνύψωσεν τόν Ὅσιον εἰς γενικόν ἡγούμενον καί προϊστάμενον τρόπον τινά, πάντων τῶν Κοινοβιακῶν κέντρων τῆς Παλαιστίνης κατά τόν Κύριλλον Σκυθοπολίτην: «Ὁ μὲν Ἀββᾶς Θεοδόσιος ἀρχηγός γέγονεν καί Ἀρχιμανδρίτης παντός τοῦ κοινοβιακοῦ κανόνος».

Σκοπός δέ τοῦ «κοινοβιακοῦ τούτου κανόνος» ἦτο ἡ διά τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς καί ἐργασίας τῶν ἀσκουμένων ἐπίτευξις τῆς θεώσεως αὐτῶν, τουτέστιν τοῦ ἁγιασμοῦ κατά τήν διδασκαλίαν τοῦ σοφοῦ Παύλου λέγοντος: «εἰρήνην διώκετε μετὰ πάντων καί τόν ἁγιασμόν, οὗ χωρίς οὐδεὶς ὄψεται Κύριον», (Ἑβρ. 12,14). Κατά δέ τόν Μέγαν Ἀθανάσιον «Αὐτός, ὁ θεός, ἐνηνθρώπησεν, ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν» καί κατά τόν Ἀπόστολον Πέτρον: «κατὰ τὸν καλέσαντα ὑμᾶς ἅγιον καὶ αὐτοὶ ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε, διότι γέγραπται· ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι», (Α' Πέτρου 1,15-16).

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου, ὁ θεός εἶναι ἅγιος ὡς κεχωρισμένος παντός μολυσμοῦ καί οὐδεὶς ἀκάθαρτος δύναται νά πλησιάσῃ αὐτόν, διότι θά κατακαῇ, ἐπειδὴ ὁ θεός εἶναι πῦρ καταναλίσκον, (Ἑβρ. 12,29). Εἶναι ἀπείραστος κακῶν (Ἰακ. 1,13) εἶναι «ὁ μόνος ἔχων ἀθανασία, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὃν εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων οὐδέ ἰδεῖν δύναται», (Α' Τιμ. 6,16).

Τό ἀπρόσιτον τοῦτο φῶς, δηλονότι τό Ἅγιον Πνεῦμα, ἐπεφάνη ἐν εἵδει περιστερᾶς καταβαΐνον ἐπ' αὐτόν τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τόν ὑπό τοῦ Ἰωάννου βαπτιζόμενον ἐν τοῖς ρεῖθροις τοῦ Ἰορδάνου, (Μαρκ. 1,9). Τήν σφραγίδα τῆς δωρεᾶς τοῦ ἁγίου τούτου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, λαμβάνει καί ὁ κάθε πιστός κατά τήν ἡμέραν τοῦ βαπτίσματος αὐτοῦ ἐν τῇ ἀγίᾳ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ.

Τοῦτο δέ γίνεται, διότι ὡς ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς πρὸς τόν πειράζοντα Αὐτόν διάβολον, «οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπὶ παντί ρήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ», (Ματθ. 4,4). Τά ρήματα ταῦτα δέν εἶναι ἄλλον τι ἀπὸ τό ζωοποιόν θεῖον Πνεῦμα, κατά τήν μαρτυρίαν τοῦ Χριστοῦ λέγοντος: «τό πνεῦμα ἐτι τό ζωοποιούν, ἡ σὰρξ οὐκ ὠφελεῖ οὐδέν· τά ρήματα ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν πνεῦμά ἐστι καί ζωὴ ἐστιν», (Ἰωάν. 6,63).

Καθίσταται λοιπόν σαφές ὅτι τά ρήματα τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ Λόγος ὁ σεσαρκωμένος, τουτέστιν ὁ Χριστός. Διά τοῦτο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος κηρύττει λέγων: «Ὅσοι εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε», (Γαλ. 3,27). Τό ἔνδυμα τοῦ Χριστοῦ, τό ὁποῖον καλούμεθα νά ἐνδυθῶμεν εἶναι τό θεῖον φῶς τῆς Ἀγίας Τριάδος, τουτέστιν τό φῶς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Χριστοῦ, «ἐν ᾧ κατοικεῖ πᾶν τό πλήρωμα (ὁλόκληρον) τῆς θεότητος σωματικῶς», (Κολ. 1,19).

Τό ἔνδυμα τοῦ ἐν Χριστῷ βαπτίσματος, τουτέστι τοῦ νέου Ἀδάμ ζηλώσας ὁ Πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιος, κατέλαβε τήν ἀγίαν Γῆν καί ἐμόνασεν ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ ἐρημικῷ τόπῳ, ἔνθα ἀνήγειρεν τήν φυσικὴν καί πνευματικὴν αὐτοῦ ὄασιν, δηλονότι τήν κοινοβιακὴν αὐτοῦ μάνδραν, εἰς τήν ὁποίαν ἔλαμψε καί λάμπει ἄχρι σήμερον τό τρισήλιον φῶς τοῦ ἐπιφανέντος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ «εἰς τούς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένους», (Ματθ. 4, 12-17).

Δοξάσωμεν τόν Θεόν καί Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν καί μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «Σέ τόν ἐκ Θεοῦ ἑωρακότες σωματικῶς ἐπιφανέντα ἀρρήτως ἐπέγυνωμεν τόν

άόρατον Πατέρα σου, καί Πνεῦμα Σου τό Ἅγιον κράζοντες εὐλογεῖτε πάντα τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».

Προσέτι δέ εὐχαριστήσωμεν Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν, τόν ἀναδείξαντα τῇ ἀγίᾳ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ κήρυκα τῆς ἀληθείας αὐτοῦ καί δοχεῖον τῆς φωτιστικῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δι' οὗ ἐγενήθημεν υἱοί τοῦ φωτός καί τῆς ἐλευθερίας τοῦ Χριστοῦ, ὡς λέγει καί ὁ μελωδός: «Τῶν σῶν μεμνημένοι διδασμάτων θεοδόσιε, Πατήρ ἡμῶν Ὅσιε, ἐν δυσί ταῖς οὐσίαις Χριστόν κηρύττομεν, δύω τάς θελήσεις εἰδότες τάς φυσικάς καί τάς ἐνεργείας καί τά αὐτεξούσια ἐν Θεῷ τῷ βαπτισθέντι σαρκί· καί νῦν πρεσβεύων σὺν τῇ Παναγίᾳ Θεοτόκῳ καί ἀειπαρθένῳ Μαρίᾳ μή παύσῃ ὑπέρ εἰρήνης τοῦ κόσμου καί τῆς περιοχῆς ἡμῶν καί ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Θεοφόρε. Ἀμήν».

Καί ἀραβιστί ὡς ἔπεται, ἴδε ἠλεκτρονικόν σύνδεσμον <https://en.jerusalem-patriarchate.info/ar/2014/01/24/3350>

Μετά τήν θείαν Κοινωνίαν καί τήν Ἀπόλυσιν ἔλαβε χώραν λιτανεία, περίξ τοῦ Ναοῦ καί εἰς τό σπήλαιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἔνθα ὁ τάφος τοῦ Ὁσίου καί εἰς τό προαύλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἔνθα ἔλαβε χώραν τό μνημόσυνον τῶν κτιτόρων αὐτῆς εἰς τόν τάφον τοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μαδάβων Βαρθολομαίου.

Μετά τήν λήξιν τῆς λιτανείας καί τό κέρασμα εἰς τό ἡγουμενεῖον, ἔλαβε χώραν μεσημβρινή τράπεζα, παρατεθεισα ὑπό τοῦ ρέκτου Γέροντος Καθηγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱεροθέου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/yejvONqR8rE>

